

og den højtærede Ministers Indvendinger derimod, kommer det naturligvis an paa, hvilket Synspunkt man gaar ud fra. Gaar man ud fra, at Folk egentlig helst skulde lade være med at gøre Vrøvl, at de helst skulde nøjes med det Navn, de en Gang have faaet, og at ikke, som det hedder hos Holberg, den, der hedder Peter, nu vil hedde Peiter, kort sagt, at alt det kun er utidigt Besvær, saa vil man naturligvis kunne indvende baade det ene og det andet mod Naturligheden af den Adgang, som vi her give Folk til at tage et eller andet Navn. Gaar man derimod ud fra det Synspunkt — og jeg tror, at det er det Synspunkt, som Folketinget i de 23 Aar; jeg har dvælet ved, har vedkendt sig enstemmig — at man bør hjælpe Folk til at faa faste Tilnavne af al den Evne, som man har, saa ser man noget anderledes paa dette, saa søger man ikke nogen anden Begrænsning end den, at Folk ikke maa tage Navne, der kunde krænke velerhvervede Rettigheder, eller som ere ganske vilkaarlige eller maaske endogsaa upassende. Det er ud fra dette Synspunkt, at vi have sat Begrænsningen ind i § 1, og jeg tror, det skal erkendes, at der ved de opstillede Betingelser er spærret for Vilkaarligheder, afset fra, hvad der kan indvendes mod § 1. c, som vi, som sagt, ere villige til at ændre. Vi have spærret for Vilkaarligheden, og dermed er den Begrænsning sat, som jeg nævner, man bør sætte for Folks fuldstændig berettigede Trang til at faa et nyt Efternavn. Den ærede Minister ankede over, at Udtrykket „almindelig kendt“ var saa vagt og ubestemt. Det tror jeg ikke, i alt Fald er det noget, som Ministeriet nu om Stunder særdeles ofte har med at gøre. Det er min Erfaring, naar jeg har søgt om Navneforandring for Folk, at Ministeriet netop lægger megen Vægt paa, om det kan oplyses, at vedkommende har været almindelig kendt under det og det bestemte Navn; saa faar han det uden Vanskelighed. Jeg ved ikke rettere, end at Praksis i Ministeriet, der, som sagt, er meget liberal, kun gaar ud paa at nægte Navneforandring, naar man ikke kan oplyse nogen som helst Tilknytning mellem Navnet og Personen selv. Kan man oplyse, at den paagældende har været „almindelig kendt“ under det Navn, der søges, at det er et Stamnavn eller Tilnavn, som er baaret af Slægten i opstigende Linie i et eller flere Led, eller at vedkommende er født i en By, som bærer Navnet, eller paa en Gaard, som bærer Navnet,

eller hvor en af Markerne eller maaske kun en Høj paa en Mark bærer det, bliver der, saa vidt mig bekendt, ikke gjort Indvendinger. Jeg har endogsaa nylig haft det Tilfælde, som jeg af de forskellige Forarbejder, som jeg i Anledning af denne Sag har gennemgaaet, ser ogsaa tidligere har været fremme, at en Mand har faaet Lov til at faa et Efternavn, som en langt ude beslægtet, en Farfaders Broder, tror jeg det var, havde baaret, fordi den paagældende i øvrigt var opkaldt efter denne Mand. Blot det, at han var opkaldt efter hans Fornavne, men ikke havde faaet det Efternavn med, som hin havde haft til Kendingsnavn, har været nok til at tillade ham at faa den attraaede Navneforandring. Mere kræver Ministeriet ikke nu, end at der blot skal være noget, man kan holde sig til, nogen objektiv Tilknytning mellem Navnet og Manden, og det tror jeg, der er tilstrækkeligt af, i, hvad vi have foreslaaet her. At Manden er almindelig kendt under vedkommende Navn, oplyses allerede nu ved Attester fra Folk, der have kendt ham, og det er ogsaa paa den Maade, vi have ment, at det fremtidig skulde oplyses. Den højtærede Minister, der altsaa ikke mener, at dette Lovforslag med Rette kan kaldes en midlertidig Foranstaltning, vilde ikke dermed sige, at han har noget derimod som endelig Foranstaltning, men rigtignok heller ikke, at han var for det, men han forlangte saa, at det skulde undergives „en langt betydeligere Prøvelse“. Jeg ved ikke, hvad den ærede Minister dermed sigtede til. Der er jo intet til Hinder for at underkaste Lovforslaget al den Prøvelse, som den ærede Minister finder rimelig. Jeg vil tilstaa, at Forslagsstillerne ikke havde tænkt sig, at Lovforslaget skulde henvises til et Udvalg. Det har jo været i Udvalg i Fjor; vi have prøvet det der, saa vidt vi fandt det nødvendigt, og gjort enstemmig Indstilling derom, men efter den ærede Ministers Udtalelse vil jeg ganske vist antage, at det maaske vil være rigtigst, at det atter overgives til et Udvalg, for at der kan blive Lejlighed til en direkte Forhandling mellem den ærede Minister og os, som der desværre ikke blev Lejlighed til i Fjor, skønt den ærede Minister vist vil indrømme, at vi i alt Fald gjorde vort Arbejde færdigt med ualmindelig Hurtighed. Saa vidt jeg husker, blev Sagen den 22de Marts overgivet til Udvalg, og allerede først i April havde vi vor Betænkning færdig. Altsaa, i saa Henseende skal der intet være i Vejen, tænker jeg, for at imødekomme den